

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
(М. ОДЕСА, УКРАЇНА)**

**УКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ З РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ ТА БІЗНЕС-
ОСВІТИ**

ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ - ВАРНА (М. ВАРНА, БОЛГАРІЯ)

**ВРОЦЛАВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (М. ВРОЦЛАВ,
ПОЛЬЩА)**

**ВАРШАВСЬКА ШКОЛА ЕКОНОМІКИ, ІНСТИТУТ МЕНЕДЖМЕНТУ
(М. ВАРШАВА, ПОЛЬЩА)**

КАСПІЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (М. АЛМАТИ, КАЗАХСТАН)

**VI міжнародна науково-практична
конференція**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ:
ТЕОРЕТИЧНІ І ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ**

28-29 вересня

Збірник матеріалів конференції

Одеса, 2023

УДК 658 (043.2)

«Актуальні проблеми менеджменту: теоретичні і практичні аспекти»: Матеріали шостої міжнар. наук.–практ. конф., 28-29 вересня 2023 р. – відпов. за випуск д.е.н., проф. Кузнецова І. О. – Одеса – 319 с.

Для студентів економічних спеціальностей, викладачів, аспірантів і докторантів вищих навчальних закладів, працівників управлінської діяльності підприємств та організацій.

Редакційний комітет:

Кузнецова І. О. – д.е.н., професор, завідувача кафедрою менеджменту організацій Одеського національного економічного університету;

Карпенко Ю. В. – к.е.н., доцент кафедри менеджменту організацій Одеського національного економічного університету;

Балабаш О. С. – к.е.н., доцент кафедри менеджменту організацій Одеського національного економічного університету.

Матеріали конференції публікуються в авторській редакції з незначною загальною правкою укладачів.

Одеський національний економічний університет

Макурін А.А., Шишкова Д.С. Особливості функціонування суб'єктів малого підприємництва у воєнний стан та на перспективу.....	69
Матюх С.А. Особливості формування ресурсної складової механізму реалізації стратегії забезпечення економічної безпеки підприємства.....	72
Москалюк Г.О., Волчек Р.М. Сучасні способи організації комунікативного простору.....	74
Мостова К. А. Диверсифікація як напрямок організаційних змін та фактор підвищення конкурентоспроможності підприємств ресторанного бізнесу.....	76
Осипенко С.О. Особливості корпоративної соціальної відповідальності бізнесу в умовах війни.....	78
Піскун А. В. Оцінка ефективності екологічно-економічної діяльності підприємства....	79
Дімова О. С., Піскун А. В. Перспективи розвитку українського бізнесу після завершення війни.....	81
Руда Л.П., Каспирович А.В. Макроекономічні передумови впровадження моделі циркулярної економіки для промислового сектору економіки України.....	83
Семенова Т.В., Алексєєнко М.В. Ефективність функціонування логістичної системи промислового підприємства.....	85
Y.O. Snitko, D.V. Chaikovsky Integration of project and strategic management.....	87
Шепілова В.С., Шишкова Н.Л. Проблеми розрахунків з контрагентами під час воєнного вторгнення та шляхи їх подолання.....	89
Ширикалова І.Ю., Балабаш О.С. Особливості стратегічного управління у банківських установах.....	92

СЕКЦІЯ 2

СУЧАСНА ПАРАДИГМА СТРАТЕГІЧНОГО ТА ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Nataliya Yudina Innovative principles of marketing management under the conditions of information society.....	96
Бондар-Підгурська О.В., Кошман В.А. Розвиток інноваційної діяльності стратегічно важливих галузей промисловості в період війни та повоєнної розбудови економіки України	98
Бражник Л.В., Чумак В.Д. Перспективи інноваційного розвитку вітчизняної економіки.....	100

<https://niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/problemy-ta-perspektyvy-rozvytku-stratehichnykh-haluzey-promyslovosti>

4. Немченко В.В. Продовольча безпека України. *Збірник наукових праць ВНАУ. Серія: Економічні науки*. 2012. № 4 (70) Т.2, С.179-182.
5. Діяльність вітчизняних підприємств під час війни в Україні: дослідження реального стану та потреб (липень 2022). К.: Центр ресурсоефективного та чистого виробництва, 2022. 23 с.

Бражник Л.В.,

к.е.н., доцент,

Полтавський державний аграрний університет,

Чумак В.Д.,

к.е.н., доцент,

Полтавський державний аграрний університет

ПЕРСПЕКТИВИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ

Ідея перспективності інноваційного розвитку вітчизняної економіки з усіма її очевидними позитивними ефектами не нова. Інноваційні тенденції сьогодні заявлені в якості одного з пріоритетних напрямів розвитку держави, а їх потенціал усвідомлений на найвищому рівні. Головним вектором для України нині та після війни є інноваційна переорієнтація, як основа основоєвроінтеграційного вибору України. Йдеться про органічне об'єднання політичних, гуманітарних, соціально-психологічних, макро- та мікроекономічних чинників і інституціональних передумов, які лише у своєму комплексі здатні задати нові відчутні імпульси трансформаційним процесам, розвитку суспільства на інноваційній основі [1].

Теорія розбудови інноваційного сектора економіки досить добре відома. Більше того, на наших очах ця теорія успішно реалізувалася у розвинених країнах і дає приголомшуючі результати. Зроблені дослідження виявили значну позитивну кореляцію між інвестиціями у високі технології, ростом продуктивності та функціонуванням економіки в цілому не лише в США, але і в низці інших розвинених країн. Аналіз показав, що капіталовкладення в інформаційні технології забезпечували 35% приросту ВВП і 50% приросту продуктивності праці. Привабливість інноваційного шляху розвитку очевидна та багатьма вже усвідомлена – відповідь на питання «навіщо?» багато в чому вже дано. Відповідь на питання «як?» можна та треба шукати у досвіді держав, що вдало реалізують принципи інноваційної економіки на практиці.

В умовах сьогодення головна роль у формуванні інноваційної економіки все ж таки повинна належати державним інститутам. Тільки державні та наддержавні органи можуть вирішити відповідний комплекс завдань, рішення яких малому та середньому бізнесу не під силу, а великим транснаціональним корпораціям дуже

часто безпосередньо не вигідно. В цілому роль держави в інноваційній сфері виражається, передусім, в створенні відповідного правового поля, оскільки конфлікт різноманітних інтересів суб'єктів інноваційної діяльності вимагає специфічного правового регулювання їх взаємовідносин. На державу лягає також завдання захисту національних інтересів у науково-технічній сфері на міжнародній арені відносно підтримки співпраці з іншими державами, питань патентів, ліцензій тощо. Організаторська роль держави може та повинна носити конкретніший характер, коли виступає замовником і споживачем інноваційної продукції, керуючись власними стратегічними інтересами. Ще одним важливим напрямом державної інноваційної політики є оптимізація розподілу на території країни її науково-технічного потенціалу. У США та ряду інших країн були розроблені загальнонаціональні програми розвитку науково-технічної діяльності в регіонах, відповідного перерозподілу управлінських функцій і так далі. На сьогодні найбільш структурована і така, що цілком відповідає новітнім вимогам часу загальна концепція інноваційного розвитку була створена Європейською Комісією у зв'язку з розширенням Євросоюзу та переходом все більшої кількості повноважень від національних урядів до загальноєвропейських органів управління. Досить умовно основні пріоритетні напрями, виділені Європейським Союзом, можна розбити на три групи.

Першим напрямом є створення інститутів, стимулюючих суб'єкти фінансової, наукової та промислової діяльності впроваджувати інновації. В першу чергу, такими стимулами є фіскальні заходи. Крім того, ефективним також являється застосування адміністративних заходів по спрощенню створення і роботи інноваційних підприємств.

Другий напрям можна охарактеризувати як створення сприятливого середовища для інноваційної економіки, зокрема: 1) створення ефективних механізмів інформаційного обміну між потенційними учасниками, таких як формулювання порівнянних статистичних індикаторів; створення бази даних за результатами впровадження заходів інноваційної політики та самих інновацій тощо; 2) стимулювання взаємодії в тріаді «університети – бізнес – промисловість». Перед університетами стоїть завдання приділяти особливу увагу, на додаток до традиційних завдань освіти та досліджень, поширення знань і технологій, а дослідницьким центрам необхідно направляти свої зусилля у сферу обміну технологіями та співпраці з діловими колами; 3) створення, передусім, на регіональному рівні спеціалізованих організацій підтримки інновацій, таких як інкубатори, фірми, що займаються технологічним маклерством, кластерним і мережевим сприянням; 4) створення особливо сприятливого середовища для нових малих підприємств, надання їм стартового венчурного капіталу, інформації про потенційних інвесторів, адміністративних і фіскальних пільг.

Третя група завдань відноситься до розвитку гуманітарного капіталу. Передусім, це формування в суспільстві загальної інноваційної культури.

Ця невелика частина «надводної частини айсберга» європейської інноваційної політики покликана показати, наскільки комплексними, структурованими і, головне, орієнтованими на учасників мають бути дії держави в

цій сфері. Україна також повинна ставити перед собою не менш амбітні цілі, бо тільки рух до вищих стандартів світового досвіду може привести до прогресу на шляху прискореного росту конкурентоспроможності національної економіки та здійснення заявленого нашою державою європейського вибору.

Література

1. Одотюк І. В. Вітчизняні інновації у короткостроковій війсьній перспективі: суперечності розвитку, виклики, можливості відновлення. *Ефективна економіка*. 2022. №11. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105.2022.11.3>.

Васильченко М.І.,
к.е.н., доцент
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

АУТСОРСИНГ ЛОГІСТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ: ПРАКТИЧНІ РІШЕННЯ В УМОВАХ СУЧАСНИХ РЕАЛІЙ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Повномасштабна війна РФ проти України назавжди змінила життя кожного українця, як змінила вона і всі сфери суспільного життя, зокрема, й існує бізнес-середовище. Через закриття повітряного простору і низки морських портів, високі ризики доставки вантажів автомобільним транспортом і значні руйнування складських приміщень, спричинені ворожими ракетними обстрілами, чимало підприємств та організацій були вимушені за короткий період часу повністю змінити всі свої вже налагоджені бізнес-процеси, зокрема, й ті, що пов'язані з логістикою. Відтак, у нових умовах господарювання особливо важливого значення набуває логістичний аутсорсинг.

У перекладі з англійської мови цей термін означає «використання стороннього, зовнішнього ресурсу чи джерела». У міжнародній практиці аутсорсинг трактується як передавання прав на виконання певних бізнес-процесів від однієї юридичної особи до інших організацій на досить тривалий період часу. Саме ця особливість, зрештою, і відрізняє аутсорсинг від разового надання сервісних послуг, що здійснюється організаціями на вимогу замовника. Такий підхід, на думку І.О. Жарської та М.В. Каліної [1, с. 231], дозволяє підприємствам спрямувати ресурси на ті види бізнесу, в яких можна отримати стійку конкурентну перевагу. Водночас, аутсорсингові компанії за рахунок спеціалізації на певному виді бізнесу мають можливість використовувати ефект економії на масштабі та досягати таким чином зниження загальних витрат у сформованих ланцюгах поставок, забезпечувати підвищення якості сервісного обслуговування клієнтів.

Враховуючи викладене, для підприємств, які функціонують у непростих

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕНЕДЖМЕНТУ :
ТЕОРЕТИЧНІ І ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ**

Матеріали
VI Міжнародної науково-практичної
конференції

ОНЕУ
65082, м. Одеса, вул. Преображенська 8,
Тел. (048)723-02-82
management@oneu.ukr.education